

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.177/2023/4.
A felperes:	Felperes (Felperes címe)
A felperes képviselője:	Felperes jogi képviselője (Felperes jogi képviselőjének címe) (eljáró ügyvéd: felperesi jogi képviselő)
Az alperes:	Alperes (Alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	sérelemdíj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (48. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.703.039/2020/47. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti; az elsőfokú ítéletet részben, akként változtatja meg, hogy a 30500/1696/2020.Ált. számú határozatot megváltoztató rendelkezést hatályon kívül helyezi; egyebekben a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezést helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperessel a 2008. évtől hivatásos szolgálati jogviszonyban álló körletfelügyelő beosztású felperes 2016. február 16. napján, saját közrehatás nélkül, fogvatartott támadása miatt munkabalesetet szenvedett, amelynek következtében csuklójának sérülése miatt a jobb kéz funkciójában súlyos és maradandó funkcióvesztés alakult ki. Az alperes külön határozataival a balesetet szolgálati kötelekkel összefüggő munkabalesetnek, és a felperes megbetegedését szolgálati kötelekkel összefüggő megbetegedésnek minősítette. Majd a felülvizsgáló bizottságok a felperest hivatásos szolgálatra alkalmatlannak minősítették, azzal, hogy össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 43 %, amelyből az üzemi-baleseti eredetű összegészségkárosodás mértéke 30 %. A felperes a baleset napjától jogviszonya 2021. június 30. napjával megszűnéséig teljes illetményét, a megszüntetés időpontjában bruttó 355.000 forint havi összegben megkapta. Ezt követően álláskereső járadékban részesült, majd portásként havi nettó 60.000 forint jövedelmet szerzett.

[2] A felperes 2018. március 26. napján előterjesztett 9.000.000 forint sérelemdíj iránti és további kárigényét elbírálv a felperes felettese a 2020. október 2. napján kelt 30500/1696/2020.Ált. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat) a felperes részére a kontrollvizsgálatok kapcsán felmerült üzemanyag költségeként nettó 80.359 forint kártérítést, valamint 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetését rendelte el, egyebekben a kártérítési igényt elutasította. Döntésének indokolása szerint a felperest keresetveszteség nem érte. A sérelemdíj-igény kapcsán értékelte a felperes 43 %-os össz-szervezeti egészségkárosodását, jobb kezének funkcióvesztését, maradandó sérülése miatt korábbi életvitelének, munkájának, hobbitevékenységeinek (autószerelés) folytatására képtelenségét, negatív irányba változó pszichés állapotát. Kifejtette, hogy a megjelölt sérelemdíj összege azért eltúlzott, mert a felperes nem szorul gondoskodásra, ápolásra, képes önmaga ellátására, életkora lehetővé teszi a megváltozott életkörülményeinek megfelelő életvitel kialakítását és a büntetés-végrehajtási szervezeten kívül egészségi állapotának megfelelő munkavégzését.

A felperes keresete és az alperes védírata

[3] A felperes keresetében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés e) pontja alapján (keresetlevél 7. oldal) a Határozat megváltoztatásával (47. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) a balesettel összefüggésben megfizetett 2.000.000 forint sérelemdíjon felül az alperes további 7.000.000 forint sérelemdíj és ezen összeg késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte.

[4] Az alperes védírataban a kereset elutasítását kérte. A sérelemdíj jogalapját nem vitatta, a megállapított összegben felüli további igény megalapozatlanságát állította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a Határozat megváltoztatásával kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül sérelemdíj jogcímén további 4.000.000 forintot és ezen összeg késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 241. § (1)-(3), 242. § (1), 243. § (1)-(2) bekezdéseire, 244. §-ára és 256. § (1) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdéseire, 2:43. §-ára, 2:51. § (1) bekezdésére és 2:52. §-ára alapította. Rögzítette, hogy a sérelemdíj kettős funkciójára (személyiségi jogsértés kompenzációja és magánjogi büntetés), valamint a jogalap nem vitatott voltára figyelemmel az összecszerűség meghatározása körében kellett a bizonyítási eljárást lefolytatnia és mérlegelnie. A testi épséghez és egészséghez való személyiségi jog sérelmének súlyát az összecszerűségben kell értékelni. A felperes az őt ért nem vagyoni sérelmek bekövetkeztét, a hátrányok mélységét és tartalmát igazságügyi orvosszakértői véleménnyel és tanúkkal bizonyította. A sérelemdíjjal összefüggésben mérlegelte a felperes hátrányosan és véglegesen megváltozott egészségi (fizikai, pszichikai) állapotát, a baleset bekövetkezésének időpontjában irányadó életviszonyait, életkorát, fiatalon bekövetkezett 40 %-os mértékű baleseti eredetű össz-szervezeti egészségkárosodását, hivatásos szolgálatra alkalmatlanságát. Figyelemmel volt a felperes jobb kéz sérülésből eredő folyamatosan fájdalmaira, keze rendszeresen zsibbadására, megfelelő mozgatásának, finommozgásának hiányára; a házi- és házkörüli munkában történő hatékony részvétele, autószerelési hobbija folytatásának képtelenségére; sportolási, szórakozási lehetőségei, munkavégző képessége beszűkülésére, de nem megszűnésére; pszichés, mentális állapotának negatív irányú változására. Értékelte, hogy a felperes a balesetet követően kénytelen volt megtanulni bal kézzel írni, étkezni, öltözködni, tisztálkodni, cipőt bekötni. Figyelembe vette, hogy a balesetet követően teljes illetményét még több, mint 5 évig megkapta, illetve, hogy megváltozott munkaképességüként munkavégzésre alkalmas. Értékelte továbbá, hogy a baleset idején volt barátnője kitartott mellette, élettársa, majd házastársa lett, így magánélete e tekintetben hátrányt nem szenvedett. Összességében a jogsértés súlyát, a felperesre gyakorolt hatását, a teljes mértékű alperesi közrehatást és a fenti szempontokat mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a sérüléssel 6.000.000 forint sérelemdíj áll arányban, mely összegből a megelőző kártérítési eljárásban az alperes 2.000.000 forintot elismert és megfizetett. Ezért a keresetnek részben adott helyt és az alperest 4.000.000 forint összegben kötelezte sérelemdíj megfizetésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. A Hszt. 242. § (1) és 243. § (1) bekezdései megsértésére hivatkozással előadta, hogy a kárral összefüggésben felelősségének elismerésével a felperes egészségkárosodásának mértékével arányos kártérítési összeget már maradéktalanul megfizette, így a további 4.000.000 forint sérelemdíj megállapítása nem megalapozott. Álláspontja szerint sem a tanúk, sem a szakértő nem igazolták a kár mértékének az általa elismertnél súlyosabb voltát. A korábban is rendelkezésre álló tény szerint a felperes kezének sérülése végállapot, abban javulás nem várható. A felperes a szolgálati jogviszonya megszűnéséig a teljes jövedelmét 5 év 4 hónap időtartamra, tényleges

szolgáltatelljesítés nélkül is megkapta; részére 4 havi végkielégítést állapított meg. Az egészségkárosodási eljárás keretében felajánlott munkakört a felperes nem fogadta el; egészségkárosodásának mértéke 43 %, munkaképes, jelenleg is dolgozik. Nem volt vitatott, hogy a kéz sérülése okán a felperes ház körüli tevékenysége és hobbija módosult, és nem képes minden általa korábban végzett tevékenységet folytatni, azonban családi élete rendezett, a szakértői vélemény a balesettel összefüggésben jelentősebb pszichés károsodást nem mutatott.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A keresetlevelében, nyilatkozataiban és észrevételeiben előadottakat a másodfokú peres eljárásban is kérte figyelembe venni. Rámutatott, hogy az alperes fellebbezésében a Hszt. 242. § (1), valamint 243. § (2) bekezdése szerint megjelölt jogszabálysértés a sérelemdíj jogalapjára vonatkozik, amely a felek között nem volt vitatott, így a fellebbezés a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjának csak formailag felel meg; az alperes fellebbezésében sem a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében, sem pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésére nem hivatkozott. Álláspontja szerint sérelemdíjra jogosultsága bizonyított; az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta.

[8] **A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai**

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[10] A felülbírálat körét és irányát alapvetően határozta meg az, hogy az ügy tárgyát képező sérelemdíj megfizetésére kötelezést a Kp. 38. § (1) bekezdés e) pontja tartalmazza. A felperes e jogszabályhely felhívásával marasztalási kereseti kérelmet nyújtott be és az elsőfokú bíróság azt a marasztalási perek szabályai [Kp. 130. § (1) bekezdés] szerint bírálta el. Az utolsó tárgyaláson - az elsőfokú bíróság kérdésére - a felperes a marasztalási kérelmét összekötötte a Határozat megváltoztatására irányuló kérelmével. Így állt elő az a perjogi helyzet, hogy az elsőfokú bíróság előtt egy megtámadási és marasztalási kereseti kérelem volt, amelyet úgy bírálta el, hogy a megtámadási perben hozható döntést (megváltoztatást) összekapcsolta a marasztalási perben hozott döntéssel. Lényegében a határozattal megítélt sérelemdíj összegét felemelte további 4 000 000 forinttal. A másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett e kérelmek alapján hozott „hibrid” döntés, - különösen a megtámadási kereseti kérelem elbíráltóságának, - jogszerűségét. Ennek során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem adott számot arról, hogy a Határozatot milyen jogalapon változtatta meg, indokolásának [31] bekezdése a marasztalással összefüggő érvelés mellett jogszabályhelyet nem tartalmazott. Ez azt jelenti, hogy az ítélet indokolásából hiányzott annak megjelölése, hogy a reformatórius jogkört mely jogszabály adta felhatalmazás alapján gyakorolta az elsőfokú bíróság.

[11] Ezen eljárásjogi hibán túlmenően a másodfokú bíróság vizsgálódásának kiindulópontját az képezte, hogy a bíróság a megalapozott kereseti kérelem alapján - a Kp. kógens szabályai értelmében hivatalból - marasztalási kereset esetén [Kp. 38. § (1) bekezdés d)-e) pont] marasztalási ítéletet hoz [Kp. 89. § (1) bekezdés c) pont, 133. § (1) bekezdés], míg megtámadási kereset esetén [Kp. 38. § (1) bekezdés a) pont] a közigazgatási cselekményt megváltoztatja, megsemmisíti vagy hatályon kívül helyezi [Kp. 89. § (1) bekezdés a)-b) pont].

[12] A rendelkező résszel megváltoztatott Határozat olyan egyfokú közigazgatási eljárás során keletkezett, amely a Kp. 4. § (7) bekezdés 4. pontja szerinti megelőző eljárásnak minősül (a megelőző eljárás fogalmáról a közszolgálati jogviszonyokban elnevezésű 1/2022. (VI. 8.) KK vélemény 2. pontja), így elméletben megtámadási kereseti kérelemmel is támadható. Azonban a Kp. 90. § (1) bekezdés b) pontja által támasztott feltételekkel szemben a Hszt. a bíróság számára a jelen perrel érintett közigazgatási cselekmény megváltoztatását nem teszi lehetővé. Továbbá a Kp. 90. § (3) bekezdés c) pontja alapján mérlegelési jogkör gyakorlásán alapuló, a költségvetést érintő kifizetésre vonatkozó közigazgatási cselekmény - mint jelen Határozat - esetén nincs helye megváltoztatásnak. A fentiek szerint a jelen ügyben a Kp. szabályai a Határozat megváltoztatását a Kp. nem teszik lehetővé, ellenben a bíróság - anyagi jogszabályi rendelkezésnél fogva [Hszt. 255. § (1) bekezdés] kötelező - mérlegelésén alapuló marasztalási ítéleti rendelkezésének jogszabályi akadályja nincs. Ezért a Határozat megváltoztatásra irányuló kereseti kérelem elutasításának van - lett volna - helye, amelyet az elsőfokú bíróság hivatalból nem észlelt. A hivatalból alkalmazandó rendelkezéseknek megfelelően a másodfokú bíróság szintén hivatalból vizsgálta az elsőfokú bíróság által alkalmazott ítéleti rendelkezés jogszerűségét, és arra a jogi álláspontra jutott, hogy az jogsértő, ezért a Határozatot megváltoztató rendelkezést - a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelemre tekintet nélkül eljárva - hatályon kívül helyezte.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a továbbiakban a felek között vitás jogkérdés tekintetében a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[14] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az ítéletet anyagi jogi alapon támadta; a közigazgatási perben beszerzett bizonyítékok értékelésére és a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelés jogszabálysértő jellegével kapcsolatban jogszabályhelyet nem jelölt meg, ilyen szempontú felülvizsgálatot nem kért a másodfokú bíróságtól. A felperes ellenkérelmében kifejtettekkel szemben Az alperes a fellebbezésében hivatkozott jogszabálysértésre (a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak megfelelően) a másodfokú bíróságnak vizsgálatának perjogi akadályja így nem volt. A másodfokú bíróság a Kp. 108. § (1) bekezdésnél fogva a felperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett ténybeli- és jogi érvelésre lehet tekintettel, az elsőfokú peres eljárásban előadott és a fellebbezési ellenkérelemben nem rögzített felperesi nyilatkozatok figyelembevételére nincs lehetősége. Ekként a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel – az ítéleti rendelkezés megváltoztatása mellett – a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[15] A jelen ügyben annak van jelentősége, hogy az alperes a felperes sérelemdíj iránti igényének jogalapját sem a Határozatában, sem az elsőfokú közigazgatási peres eljárásban nem vitatta (3. sorszámú előterjesztett védírat). A kereseti állítás szerint a felperes testi épségéhez és egészségéhez való személyiségi joga sérelmének súlyával az alperes által megállapított összeg nem állt arányban, így a felperes további sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte. A Hszt. 256. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó - a Határozat meghozatalának és a kereset benyújtásának időpontjában hatályos - 255. § (1) bekezdése a sérelemdíj mértékével kapcsolatban a bíróság mérlegelését írta elő. A Kúria több döntésében rámutatott arra, hogy a sérelemdíj összege mindig mérlegeléssel, az eset összes körülményének a vizsgálatával, a jogsértéssel közvetlenül okozott hátrány mibenlétének figyelembevételével határozható meg. A sérelemdíj egyik funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás (Kf.VII.39.648/2020/7.).

[16] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság feladata - a felperes bizonyításának sikerességéhez, valamint a bizonyítékoknak a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése és Kp. 78. § (2) bekezdése szerinti értékeléséhez képest - a sérelemdíj mértékének a Hszt. 256. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján történő megállapítása volt. Az elsőfokú bíróságnak a Hszt. 256. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 242. § (1) és 243. § (1) bekezdéseiben foglaltakat vizsgálnia nem kellett, mivel a felek egyező állítása szerint a baleset szolgálati kötelemekkel összefüggő munkabalesetnek, és a felperes betegsége szolgálati kötelemekkel összefüggő megbetegedésnek minősült. Ezáltal az igényelt sérelemdíj jogalapjának fennállása nem képezte a közigazgatási per tárgyát.

[17] A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége.

[18] Az alperes a fellebbezésében megjelölte a Hszt. 242. § (1) és 243. § (1) bekezdéseit, ugyanakkor ezen jogszabályi rendelkezésekkel összefüggő előadást nem tett, ezzel kapcsolatban nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi kötelezettségét milyen okból sértette meg, viszont kifejezetten hivatkozott a sérelemdíj jogalapjának elismerésére.

Ennél fogva az alperes a sérelemdíj jogalapja körében jelölt meg jogszabálysértést, amely nincs összefüggésben az elsőfokú bíróság által megállapított – a bírói mérlegelésre tartozó – sérelemdíj összegével, ezáltal az erre vonatkozó bírói mérlegelés jogszerűségével, továbbá a fellebbezésben kifejtett érveléssel sem. Ezért a másodfokú bíróság – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátjaira is figyelemmel – ebben a körben nem vizsgálódhatott. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban a marasztalás jogalapját nem vitatta, így azt elsőként a fellebbezési eljárásban az alperes sikerrel nem kifogásolhatja.

[19] A fellebbezési érvelés - tartalma szerint - a bírói mérlegelést, a bizonyítás eredményének az elsőfokú bíróság általi értékelését vitatja, azonban ebben a körben az alperes a jogszabályhely rögzítésével konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a fellebbezés e körben nem felel meg a fellebbezés törvényi követelményeinek [Kp. 99. § (2) bekezdés b) pont], így az elsőfokú ítélet megalapozottsága az alperesi fellebbezés hiányai miatt a másodfokú bíróság által nem vizsgálható. A releváns jogszabályi helyek megjelölése nélkül önmagában az, hogy az alperes nem ért egyet a bizonyítékok értékelésével, és az elsőfokú bíróság mérlegelésének - a sérelemdíj összegére vonatkozó - eredményével, nem jelenti azt, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat újra értékelhetné és az elvégzett bírói mérlegelést felülmérlegelhetné (Kf.VII.45.128/2022/6.).

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintve a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéleti rendelkezést részben, akként változtatta meg, hogy a Határozatot megváltoztató rendelkezést hatályon kívül helyezte; egyebekben az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelező - marasztaló - ítéleti rendelkezést helybenhagyta.

[21] Az ítéleti rendelkezés hivatalból történő megváltoztatásától függetlenül a sikertelenül fellebbező alperes a másodfokú eljárásban pervesztesnek tekintendő.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a felperesi jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan, jogszabályi rendelkezésre utalással felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 29.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró